

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 300/2012
30.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Н.М. из Б., Општина П., поднетом преко пуномоћника Л.Н., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда II-1 У. 5324/11 од 08.03.2012. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектор финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управа за људске ресурсе, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом у ставу I диспозитива одбијена је тужба Н.М. поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра 01 број 118-1-18/11 од 01.04.2011. године, којим му је престао радни однос са 15.04.2011. године због безбедносних сметњи. У ставу II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима због повреде закона и правила поступка, подносилац истиче да су тужени орган и Управни суд погрешно применили прописе којима се уређује службенички радни однос, јер нису циљно тумачили одредбе Закона о полицији у вези са Законом о оружју и муницији, Законом о државним службеницима и Законом о раду. Наводи да је Н.М. радни однос престао на основу члана 168. Закона о полицији, који се не може тумачити без системског повезивања са другим одредбама истог закона и на начин да покретање кривичног поступка за кривично дело за које се гони по службеној дужности аутоматски доводи до настајања безбедносних сметњи и престанка радног односа полицијског службеника. Сматра да је у смислу члана 6. Закона о општем управном поступку ради заштите права грађана и јавног интереса у конкретном случају требало изрећи меру привременог удаљења из службе или покретање дисциплинског поступка. Указује да у спроведеном управном поступку тужени орган није омогућио тужиоцу да учествује у поступку и брани своја права и на закону засноване интересе, већ је оспорено решење донео у скраћеном поступку за који нису испуњени услови из члана 131. Закона о општем управном поступку, чиме је повредио и одредбе чл. 125. став 1, 128. и 9. истог закона. Наводи да образложење оспореног решења није сачињено у складу са чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер не садржи правне прописе на основу којих је управна ствар решена. Како је Управни суд у побијаној пресуди нашао да приликом доношења оспореног решења није било повреде правила поступка и да је материјално право правилно примењено, то је и сам учинио повреде закона и правила поступка. Са ових разлога, детаљно образложених у захтеву, предлаже да суд преиначи побијану пресуду, уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање.

Противна странка у одговору на захтев истиче да су наводи истог неосновани и предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је поступајући по образложеном предлогу директора полиције, а на основу члана 168. ст. 1. и 2. Закона о полицији, донео оспорено решење којим је подносиоцу захтева престао радни однос. Ово стога што је тужени орган основано закључио да су код подносиоца овог захтева током рада настале безбедносне сметње због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су у време заснивања постојале, будући да је у поступку несумњиво утврђено да је против Н.М. покренут кривични поступак оптужицом Вишег јавног

гужилаштва у Прокупљу Кт.бр.66/10 од 11.10.2010. године, која је ступила на снагу 15.12.2010. године, због основане сумње да је извршио кривично дело примања мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ за које се гони по службеној дужности.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреде правила поступка од утицаја на решење ствари и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање. При том су побијаном пресудом оцењена сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева у вези правилности примене члана 168. Закона о полицији, односно да покретање кривичног поступка за кривично дело за које се гони по службеној дужности не доводи аутоматски до престанка радног односа и да је у спроведеном управном поступку требало изрећи меру удаљења из службе или покренути дисциплински поступак, па је нашао да су неосновани. Ово стога што је одредбом члана 168. став 1. Закона о полицији ("Сл. гласник РС" 101/05 и 63/09), на основу кога је донето оспорено решење, прописано да полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос престаје и ако током његовог рада у Министарству настану безбедносне сметње из члана 111. овог закона, због којих са њим радним однос не би ни био заснован да су у време заснивања постојале. Према налажењу Врховног касационог суда, наведени члан 168. Закона о полицији прописује обавезни престанак радног односа запосленом, независно од његове воље, па је послодавац у обавези да донесе акт о престанку радног односа запосленом без вођења неког претходног посебног или дисциплинског поступка, у коме се запосленом гарантује, између осталог, и право на одбрану пре доношења коначне одлуке о дисциплинској мери престанка радног односа због теже повреде радне дужности. Са ових разлога су без значаја за оцену законитости побијане пресуде и наводи захтева да подносиоцу није омогућено учешће у управном поступку.

Цењени су и наводи захтева да образложење оспореног решења није сачињено у складу са чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку и да је тиме што то није оценио и Управни суд повредио правила поступка, па је Врховни касациони суд нашао да су неосновани, јер образложење оспореног решења садржи и правне прописе и разлоге који упућују на решење дато у диспозитиву, тако да није повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, а самим тим ни побијаном пресудом нису повређена правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по овом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву. ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.11.2012. године, Узп 300/2012

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.